

Sygn. akt III U 552/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Lucyna Oleszek

Protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2015 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy I. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania I. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 20 maja 2015 r. **nr** (...)

o d d a l a odwołanie.

I. **z m i e n i a** zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni I. J. prawo do emerytury w ustawowej wysokości, począwszy od dnia 7 czerwca 2015 r.,

II. **s t w i e r d z a**, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do powyższego świadczenia.

Sygn. akt III U 552/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 sierpnia 2015 r.

Decyzją z dnia 20 maja 2015 r., zn. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczyni I. J. prawa do emerytury.

Jako podstawę prawną organ rentowy wskazał rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.).

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wnioskodawczyni z okresu zatrudnienia w (...) w P. od dnia 1 października 1978 r. do 31 lipca 1998 r. nie udowodniła wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy, w szczególności nie przedstawiła stosownego świadectwa pracy wykonywanej w szczególnych warunkach przez 19 lat, 6 miesięcy i 15 dni.

Wnioskodawczyni I. J. w dniu 16 czerwca 2015 r. złożyła odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury.

Na uzasadnienie podała, że na dzień 31 grudnia 1998 r. wykazała pracę wykonywaną w warunkach szczególnych podczas zatrudnienia w (...) w P.. Wbrew ustaleniom organu rentowego w okresie od 1978 r. do 1998 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy była zatrudniona przede wszystkim jako piekarz, ale też jako pracz-prasowacz.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu wskazano, że wnioskodawczyni na dzień 31 grudnia 1998 r. osiągnęła staż 23 lat, 4 miesięcy i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych, nie jest członkiem OFE oraz ukończyła 55 lat. Niemniej nie przedstawiła świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy w Przemyślu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni I. J. urodzona (...) po raz pierwszy w dniu 27 maja 2014 r. wystąpiła z wnioskiem o emeryturę oświadczając, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia oraz charakteru zatrudnienia odwołała się do dokumentacji złożonej na potrzeby ustalenia kapitału początkowego.

Decyzją z dnia 30 maja 2014 r. organ rentowy odmówił jej prawa do emerytury wskazując, że nie osiągnęła ona wieku emerytalnego tj. 55 lat oraz nie wykazała 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w czasie zatrudnienia w (...) w P.. Równocześnie wskazano, że z dokumentacji będącej w posiadaniu organu rentowego nie wynika, od kiedy i w jakim wymiarze pracowała na stanowisku piekarza. Okoliczność tę winna udowodnić na podstawie dokumentacji osobowej.

W dniu 12 maja 2015 r. wnioskodawczyni ponowiła wniosek emerytalny, dołączając dokumentację archiwalną z okresu zatrudnienia w (...) w P. tj. umowę o pracę w celu przyuczenia zawodowego oraz umowę o pracę. W dokumentach tych wskazano, że wnioskodawczyni w okresie od 1 września 1975 r. do 31 stycznia 1978 r. została zatrudniona jako młodociany pracownik celem nauki zawodu, a od 1 lutego 1978 r. przyjęto ją do pracy na stanowisku piekarza w piekarni Nr (...) w P. na czas nieokreślony.

Mimo to decyzją z dnia 20 maja 2015 r. ZUS O/R. ponownie odmówił wnioskodawczyni prawa do emerytury wskazując, że na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodniła wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nadal nie wykazała od kiedy i w jakim wymiarze była zatrudniona jako piekarz.

Dowód: 1) Akta organu rentowego (emerytalne):

- wniosek o emeryturę z dn. 27.05.2014 r. i 12.05.2015 r.
- umowa o naukę zawodu z dnia 15.09.1975 r.
- umowa o pracę z dnia 1.02.1978 r.

- decyzje odmowne z dn. 30.05.2014 r. i 20.05.2015 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawczyni I. J. od dnia 1 września 1975 r. została przyjęta do pracy w ówczesnej (...) Wojewódzkiej Spółdzielni (...)

w P.. W umowie o pracę w celu przyuczenia zawodowego m.in. określono okres nauki zawodu na 29 miesięcy. Jako młodociany pracownik wnioskodawczyni została zobowiązana do doksztalcania się w (...) Szkole Gastronomicznej w P., a zakład pracy do jej zatrudnienia przy pracach objętych programem praktycznej nauki zawodu – po złożeniu egzaminu. Wnioskodawczyni została przyjęta do pracy w piekarni Nr (...) w P. i jej nauka zawodu obejmowała prace związane wyłącznie z wypiekiem pieczywa. W praktyce wnioskodawczyni przez trzy dni w tygodniu chodziła do szkoły, natomiast przez kolejne trzy dni pracowała w piekarni.

Po zakończeniu nauki od dnia 1 lutego 1978 r. wnioskodawczyni została zatrudniona na czas nieokreślony w piekarni Nr (...) w P. (przy ul. (...)) w pełnym wymiarze czasu pracy, powierzono jej obowiązki piekarza. W związku z podjęciem doksztalcania i nauką

w technikum w J., od dnia 1 października 1978 r. do 10 maja 1979 r. zmniejszono wnioskodawczyni wymiar czasu pracy do ½ etatu. Po czym od 11 maja 1979 r., nieprzerwanie do ustania zatrudnienia 31 lipca 1998 r., wnioskodawczyni pracowała na pełnym etacie.

Równocześnie Sąd ustalił, że już faktycznie w czasie pierwszego zatrudnienia wnioskodawczyni została przeniesiona do pracy w piekarni Nr (...) w P. (wówczas przy ul. (...) – obecnie W.. J. P.). Pracowała tam razem ze świadkami W. L. (1) i J. N. (1) do czasu likwidacji piekarni w 1986 r. Była to mała, ręczna piekarnia. Wypiekano w niej w zasadzie tylko chleb. Wszystkie prace wykonywano ręcznie. Do obowiązków wnioskodawczyni, podobnie jak i świadków należało zarówno przygotowanie ciasta, uformowanie pieczywa, włożenie go do pieca oraz wyjęcie. Bez względu na rodzaj zajmowanego stanowiska wszyscy pracownicy wykonywali różne prace, w zależności od potrzeb. To kierownik lub brygadzysta decydował o przydzieleniu do określonych prac. Najtrudniejsza była praca ciastowego tj. bezpośrednio przy wyrabianiu ciasta w wielkim zapyleniu mąką oraz piecowego przy wkładaniu i wyjmowaniu pieczywa z pieca przy wysokich temperaturach. Praca w piekarni zorganizowana była na dwie zmiany. Mimo że większość prac odbywała się ręcznie, produkcja była taśmowa, wszyscy z 5-6 pracowników musieli bez przerwy wykonywać powierzone prace, od nich zależała praca pozostałych pracowników. Wynagrodzenie było ustalone według stawki godzinowej.

Około 1986 r. wszyscy pracownicy likwidowanej piekarni Nr (...) zostali przeniesieni do piekarni Nr (...) przy ul. (...). Była to znacznie większa piekarnia, pracowało tam kilkadziesiąt osób, co najmniej po 12 osób na jednej zmianie. Wypiekano też znacznie większy asortyment chleba i tzw. drobne pieczywo tj. bułki, rogalce, biny. Niemniej wnioskodawczyni, podobnie jak świadkowie nadal pracowała jako piekarz. W zakresie jej czynności nic się nie zmieniło, kolejność prac przy wypieku pieczywa była taka sama. Różnica w pracy wynikała jedynie z faktu zmechanizowania tej piekarni i konieczności znacznie szybszego wykonywania wielu prac (z uwagi na taśmociąg). Szczególnie uciążliwe warunki nadal panowały przy wyrabianiu ciasta oraz tzw. „wylapywaniu” koszyków z gorącym pieczywem.

W związku z kolejnymi reorganizacjami Spółdzielni zimą około 1996/1997 r. wnioskodawczyni została przeniesiona do pracy w pralni chemicznej przy ul. (...). Najpierw przez kilka miesięcy powierzono jej pracę referenta w D. Produkcji, a następnie przeniesiono ją do pracy przy maglu oraz przy tzw. pralce wodnej. Czynności te wykonywała do ustania zatrudnienia, pracując na jednej zmianie.

Stosunek pracy wnioskodawczyni ustał w związku z upadłością Spółdzielni. Z chwilą zwolnienia otrzymała ona świadectwo pracy z dnia 31 lipca 1998 r., w którym wskazano, że pracowała kolejno jako uczeń zawodu – piekarz, piekarz i pracz-prasowacz. Ponadto w pkt 8 tego dokumentu odnotowano, że wnioskodawczyni wykonywała prace w szczególnych warunkach w okresie od 11 maja 1979 r. do 3 września 1995 r., od 14 września 1995 r. do 9 czerwca 1996 r. i od 3 września 1996 r. do 31 lipca 1998 r. Przerwy w tym zatrudnieniu wynikały z faktu nieobecności w pracy z powodu choroby.

Dowód: 1. Akta osobowe wnioskodawczyni z (...) w P.:

- umowa o pracę w celu przyuczenia zawodowego z dnia 15.09.1975 r.
- umowa o pracę z dnia 1.02.1978 r.
- roczna ewidencja obecności 1975-1998 r.
- Kwestionariusz osobowy z dnia 19.01.1998 r.
- angaż z dnia 8.01.1998 r.
- świadectwo pracy, w tym pracy wykonywanej w szczególnych warunkach z dnia 31.07.1998 r.

2. Akta organu rentowego:

- karta zasiłkowa,

3. zeznania świadków e-protokół z dnia 5.08.2015 r.:

- W. L. (11 min.).
- J. N. (20 min.).

4. zeznania wnioskodawczyni (e-protokół z dnia 5.08. 2015 r. – 29 min.).

Ponadto Sąd ustalił, że świadek W. L. (1) pracowała w (...)

w P. w latach 1974-1998 r., natomiast świadek J. N. (1) w latach 1971-1992 r. Oboje byli zatrudnieni jako piekarze. Razem z wnioskodawczynią do 1986 r. pracowali w piekarni Nr (...), a następnie Nr 4. Odchodząc z pracy w piekarni otrzymali m.in. świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Prawo do emerytury uzyskali we wcześniejszym wieku.

Dowód: 1. zeznania świadkowe-protokół z dnia 5.08.2015 r.:

- W. L. (11 min.).
- J. N. (20 min.).

2. zeznania wnioskodawczyni (e-protokół z dnia 5.08. 2015 r. – 29 min.).

Dokonując tych ustaleń Sąd oparł się na dowodach zgromadzonych w aktach emerytalnych organu rentowego oraz aktach osobowych wnioskodawczyni z okresu jej nieprzerwanej pracy w (...) Spółdzielni (...), a następnie (...) w P..

Równocześnie Sąd uznał, że świadectwo pracy wykonywanej w warunkach szczególnych z dnia 31 lipca 1998 r. w związku z zachowaną dokumentacją osobową oraz zeznaniami świadków i wnioskodawczyni, umożliwiło ocenę charakteru zatrudnienia wnioskodawczyni. Z treści § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy (czy też przechowawcy jego dokumentów)

w przedmiocie wykazania, na podstawie posiadanej dokumentacji, okresów pracy

w szczególnych warunkach, miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art.

245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej.

Jak wynika z zeznań świadków i wnioskodawczynie oraz zachowanej dokumentacji osobowej wnioskodawczynie pracowała na stanowiskach wskazanych w świadectwie pracy tj. jako uczeń – piekarz, piekarz i pracz-prasowacz. Dokumentacja wraz z zeznaniami świadków oraz wnioskodawczynie w sposób jednoznaczny potwierdza okres i charakter wykonywanej przez nią pracy.

Sąd w całości podzielił zeznania świadków – piekarzy W. L. (1) oraz J. N. (1). Opisali oni zakres czynności wykonywanych przez wnioskodawczynię oraz charakter jej pracy przez cały okres zatrudnienia w piekarni. Sąd podzielił też zeznania wnioskodawczynie, które są spójne z zeznaniami świadków, jak też w pełni potwierdzają okoliczności wynikające

z dokumentów. Dowody te wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, wobec czego są wiarygodnym źródłem ustaleń faktycznych. Wynika z nich, jaką pracę i w jakich warunkach faktycznie wykonywała wnioskodawczynie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczynie I. J. jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ponadto emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Równocześnie zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43) - ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 tj. jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- osiągnęli wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiety i 60 lat dla mężczyzny oraz,
- posiadają wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Dla ustalenia tych uprawnień - za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy). Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. Rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Bezsporne jest, że wnioskodawczyni ukończyła 55 lat, nie jest członkiem OFE, nadto że na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymowała się 20-letnim stażem pracy.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy wnioskodawczyni przepracowała co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze.

Na podstawie zgromadzonego materiału Sąd przyjął, że odwołanie wnioskodawczyni jest zasadne, a jej żądanie co do zmiany zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym charakteru zatrudnienia zasługuje na uwzględnienie. Sąd przyjął bowiem, że wnioskodawczyni pracowała w warunkach szczególnych w zasadzie przez cały okres zatrudnienia w (...) najpierw jako piekarz chleba, a w ostatnim okresie pracy jako pracz-prasowacz.

Podnieść należy, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego i nie są potrzebne jakieś szczególne dowody z dokumentów - wystarczą dowody np. z zeznań świadków i stron. Zdaniem Sądu Okręgowego istotny w sprawie okazał się rodzaj pracy jaką wykonywała wnioskodawczyni w spornym okresie oraz środowisko, w którym tę pracę świadczyła.

Wskazać należy, iż w znacznej części podstawę ustaleń faktycznych oraz rozstrzygnięcia stanowiły dokumenty zawarte w aktach osobowych wnioskodawczyni uzupełnione zeznaniami świadków oraz wnioskodawczyni. Zasadniczy spór sprowadzał się bowiem do ustalenia, jakie faktycznie prace wnioskodawczyni wykonywała w okresie od 1 lutego 1978 r. do 31 lipca 1998 r. Z dokumentów wynika bowiem, że pracowała na stanowisku piekarza i pracza-prasowacza.

Świadkowie, podobnie jak i wnioskodawczyni jednoznacznie potwierdzili w swoich zeznaniach charakter jej pracy w piekarni. Sąd przyjął, iż wnioskodawczyni bezpośrednio po ukończeniu szkoły zawodowej od 1 lutego 1978 r. została przyjęta do pracy w piekarni.

W pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki piekarza przy wypieku chleba wykonywała do 30 września 1978 r. (8 miesięcy). Przez kolejne 8 miesięcy jako piekarz pracowała na 1/2 etatu i ponownie od 11 maja 1979 r. przyjęto ją do pracy w pełnym wymiarze czasu pracy. Obowiązki piekarza pieczywa wykonywała nieprzerwanie do co najmniej zimy (...). W ocenie Sądu mogło to być do listopada 1996 r., zatem przez około 17 lat, 6 miesięcy. Dopiero wtedy została przeniesiona do pracy w pralni, przy czym najpierw pracowała jako referent, a na pewno od 1 grudnia 1997 r. pracowała na stanowisku praczki-prasowaczki. To zatrudnienie trwało do 31 lipca 1998 r., czyli przez 8 miesięcy.

Kolejność zajmowanych stanowisk oraz wymiar czasu pracy wynika też z rocznej ewidencji obecności, gdzie odnotowano oznaczenie piekarni, w których wnioskodawczyni pracowała oraz zachowany angaż z pralni.

Pracodawca wystawiając wnioskodawczyni świadectwo pracy wykonywanej w warunkach szczególnych jedynie ogólnie zakwalifikował zajmowane przez nią stanowiska pracy. Natomiast nie przyporządkował ich ani do stanowisk wymienionych w rozporządzeniu Rady Ministrów z 1983 r., ani też w zarządzeniu branżowym. Wątpliwości, które mogły powstać w związku z interpretacją tego dokumentu udało się usunąć w toku nin. postępowania.

Okazało się bowiem, że prace przy wypieku pieczywa oraz prace pralniczo-farbiarskie są wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - wykaz A dział X poz. 11 i dział XIV poz. 8. Ponadto pracując przy wypieku pieczywa, a następnie w pralni chemicznej wnioskodawczyni

wykonywała czynności przy pracach na stanowiskach wymienionych także w wykazie A, stanowiącym załącznik do uchwały Nr 38 z dnia 11 lipca 1983 r. Zarządu (...) Związku Spółdzielni (...) w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach spółdzielczości spóżywców - Dział X „W rolnictwie i przemyśle rolno-spożywcym” poz. 11 (prace przy wpieku pieczywa) pkt 1 (piekarz) i 3 (ręczny odbiór pieczywa na blachach z pieca) oraz Dział XIV „Prace różne”, poz. 8 (prace pralniczo-farbiarskie w pralniach chemicznych) pkt 1 (operator urządzeń pralniczych) i pkt 3 (prasowacz).

W ocenie Sądu charakter wykonywanej przez wnioskodawczynię pracy, wskazuje, że była to praca w warunkach szczególnych. Warto w tym miejscu podkreślić pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 marca 2012 r. sygn. akt UK 166/11, zgodnie

z którym przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach. Usystematyzowanie prac

o znacznej szkodliwości i uciążliwości do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki.

Przenosząc to na płaszczyznę przedmiotowej sprawy, należało przyjąć, iż chociażby ze względu na charakter branży – piekarniczej i pralniczej już sama zależność zajmowanego przez wnioskodawczynię stanowiska od czynników wynikających bezpośrednio z charakteru pracy w piekarni wskazuje na szczególny charakter warunków tej pracy.

Wnioskodawczyni wykazała więc łącznie staż pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 18 lat i 10 miesięcy (8 miesięcy + 17 lat i 6 miesięcy + 8 miesięcy) w rezultacie spełnia wszelkie przesłanki do otrzymania emerytury przewidziane

w art. 32 i art. 184 powołanej na wstępie ustawy o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawczyni zasługuje na uwzględnienie i na mocy powołanych przepisów w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając jej prawo do emerytury od osiągnięcia wieku emerytalnego,

o czym orzeczono w pkt I-szym wyroku.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji,

z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Kierując się tym przepisem oraz uwzględniając wcześniejsze rozważania Sąd uznał, że ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (przeprowadzenie dowodu

z archiwalnej dokumentacji osobowej oraz z zeznań świadków i ich ocena) zwalniają organ rentowy z odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia emerytalnego wnioskodawczyni. Orzeczenie w tym zakresie zawarto w pkt II-im wyroku.